

ကတ္တသိုလ်

နော်လင်းအောင်

မျတ်ခိုးလေးခုရှင်လုရှောင်ဖုန့်



ကုလုံ၏စွတ်ရန်မောင်း

စဆုံး/လုံးချင်း

ရေခဲတောင်မယ်

ဆောင်းည။ နှင်းများ အုပ်အုပ်သဲသဲကြွသက်နေ၏။ မြူ
နှင်းများလည်း ရစ်သိုင်းလျက်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ဆောင်းညပန်းချီသည် မပိပိုးတဝါးနှင့် ရီရီ
ဆိုင်းဆိုင်း မိုင်းမိုင်းညှို့ညှို့။ သည်ဆောင်းညမျိုးတွင်. .

မည်သူမျှ ပြင်ပသို့ ထွက်လိုဖွယ် မရှိ၊ သေရေးရှင်ရေးနှင့်
မလွဲမရှောင်သာသော အရေးအခင်းမျိုးမှတစ်ပါး ပြင်ပသို့ ထွက်ကြ
မည် မဟုတ်။ ဆောင်းညအေးအေးတွင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ၌ နွေး
ထွေးစွာ လဲလျောင်းနေကြမည်သာ ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်ထင်သည်။ ဆောင်းညသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။
လူသွားလူလာ ပြတ်တောက်နေသည်။ သို့သော် ဤမျှတိတ်ဆိတ်နေ
သော ဆောင်းညကိုအန်တု၍ တစ်နေရာမှ လှုပ်ရှားသံ အုပ်အုပ်ဆိုင်း
ဆိုင်း ပေါ်ထွက်နေလေသည်။

လမ်းကြားရှည်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ယင်း လမ်းကြားရှည်
သည် ဆောင်းည နှင်းကမ္ဘာလာအောက်တွင် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်
နေလေသည်။ သို့သော် လမ်းကြားရှည်၏ ဟိုမှာဘက် အချိုးတွင်မူ
လဲ့လဲ့မှိန်မှိန်အလင်းရောင် ပြာထွက်နေသော အိမ်တစ်လုံး။

တိတ်ဆိတ်နေသော ဆောင်းညကို တုမက်ပြိုင်၍ အုပ်အုပ်
ဆိုင်းဆိုင်း ထွက်ပေါ်နေသောအသံများသည် ယင်းအိမ်ဆီမှ ပျံ့လွင့်

လာနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်တော်တို့အား အစောင့်အရှောက် တပ်စုပေါင်းတွင် အစောင့်အဆင် ကင်းမဲ့နေသော မီးအိမ်အိမ်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားပြီး ယင်းမီးအိမ်အိမ်အောက်တွင် အစောင့်တပ်တော်လက် ကွန်မြူနစ်တော်လက်ပနေသော ငွေချိတ်ကြီးတစ်ခု၊ ယင်းငွေချိတ်ကြီးသည် တံငါသည်များအသုံးပြုသော ငါးများချိတ်သဏ္ဌာန် ရှိလေသည်။

တဖြူဖြူတဖျပ်ဖျပ် တိုက်ခတ်နေသော ဆောင်းညလေများကြားတွင် ယင်းငွေချိတ်ကြီးသည် ဟိုသည် လှုပ်ယမ်းယိမ်းနွဲ့လျက် အစောင့်တော်လက်ပ ကွန်မြူနစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မီးအိမ်အိမ်မှာမူ အစောင့်အဆင် ပျက်ပြယ်လျက် ကျပ်ခိုများတွယ်ကာ မည်းညစ်နေလေပြီ။ သို့သော် ယင်းမီးအိမ်သည် အလင်းရောင်ကို တာဝန်မပျက် ပေးနိုင်စွမ်း ရှိဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

မီးအိမ်အိမ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသော ငွေချိတ်ကြီးမှ စာတန်းတစ်ခုလည်း ပေါ်ထွက်လို့နေလေသည်။

ယင်းစာတန်းကို သတိထား ဖတ်ကြည့်လျှင်မူ-

“ငွေချိတ်လောင်းကစားခန်း” ဟူသော ကမ္ဘာလုံးစာတန်းကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်တွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

+++++

ငွေချိတ်လောင်းကစားခန်း။

ယင်းလောင်းကစားခန်းသည် အလောင်းအစား ဝါသနာအိုးများအတွက် စိတ်အပန်းဖြေရာ ဂွန်းရိပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ လောင်းကစားခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်လိုက်ပါလျှင်လည်း လောင်းကစားခန်းတစ်ခုလုံး လူများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ လောင်းကစားအမျိုးမျိုးတွင် မိမိဝါသနာပါရာ အားသန်ရာ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကျနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း အံ့သြဖွယ် တွေ့ရပေ

မည်။ ဆောင်းညသည် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်လျက် နှင်းများ ဖြိုင်ဖြိုင် သဲသဲ ကျရောက်နေလေရာ အအေးဒဏ်သည် ကြောက်ခမန်းလိလိ ပင် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

ယင်းအချိန်မျိုးတွင် ဤလောင်းကစားခန်းအတွင်းသို့ တကူး တက လာရောက်အချိန်ဖြုန်းနေကြသော လူစုမှာ လောင်းကစား ဘက်တွင် မည်မျှ ဝါသနာထုံသည့်သူများဖြစ်ကြောင်း မှန်း၍ပင်၊ ရ ပေသည်။ ထိုသူများသည် လောင်းကစားတွင် အလွန်အမင်း ဝါသနာ ထုံသူများ ဖြစ်သကဲ့သို့ ငွေကြေးချမ်းသာသူ ကြေးရတတ်များလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။

လောကသည် ဆန်းကြလှပေစွာ အများသူငါ ဆောင်းရိပ် အောက်၌ တိတ်တိတ်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေကြချိန်တွင် ဤသူများသည် ငွေချိတ်ကြီးအတွင်း ညှို့ယူအမိခံနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

လောင်းကစားခန်း၏ အပြင်ဘက် အိမ်၏တံစက်မြိတ် အောက်မှ ငွေချိတ်ကြီးသည် ဆောင်းလေနှင့်အတူ တနွဲ့နွဲ့ တယိမ်း ယိမ်း လှုပ်ယှက်နေသကဲ့သို့ . အရောင်အဆင်းကင်းလျက် မည်းညစ် ကာ နေလေပြီဖြစ်သော မီးအိမ်အိုမှာလည်း လင်းလက်သော အလင်း ရောင်ကို ဖြန့်ကျက်ပေးနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

လူအချို့သည်လည်း ယင်း ငွေချိတ်လောင်းကစားခန်းအတွင်း အသွဲ့အမဲ လောင်းကစားနေကြဆဲ။ ပြီးတော့ . ငွေချိတ် လောင်းကစား ခန်းသို့ တဖွဲဖွဲတသဲသဲ ဦးတည်လာနေကြဆဲ။

ငွေချိတ်လောင်းကစားခန်းသည် အေးသက်သော ဆောင်းရိပ် အောက်တွင် လှုပ်ရှားလျက်၊ စိည်လျက်။

လောင်းကစားမှု။ အမှန်စင်စစ် လောင်းကစားမှုဟူသည် လူ့ဘောင်လောက စတင်ဖြစ်ထွန်းသည်မှ စခဲ့သောအရာဖြစ်သည်။

လောင်းကစားမှု ကင်းမဲ့လျှင် လူ့ဘောင်လောကသည် သွေ့

ခြောက်ပျင်းရိဖွယ် ဖြစ်ချိမ့်မည်ဟု တချို့က ဆိုကြ၏။ အမှန်မူ
လောင်းကစားမှုဟူသည် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း တစ်ခုသာ ဖြစ်ပေသည်။

လောင်းကစားမှုကြောင့် ဒုက္ခပင်လယ်ဝေခဲ့ကြရသူများ၊
ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်မိကြသူများ ဒုန့်ဒေးပိုင် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် . . အချို့သူများသည် ယင်း လောင်းကစားမှုကိုပင်
ခုံမင်ကြဆဲ ဝါသနာစူးရောက်ကြဆဲပင် ရှိသေး၏။

လောင်းကစားရင်း အနွှဲကြီးနွှဲသောအခါ ခံစားရသော ဒုက္ခ
နှင့် သောက ပရိဒေဝများ၏ အတိမ်အနက် အလေးအပေါ့ကိုလည်း
မသိ၍မဟုတ်၊ သိကြသည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုသူများသည် အလျှံတည်းညီးတောက်လောင်
နေသော အပူပင်လယ်ထဲ ခုန်ချချင်သူများ၊ ပမာသော် ပူမှန်းသိလျက်
အပူကိုပင် နှစ်သက်သော ပိုးဖလံမျိုးနွယ် လူစားမျိုးများဖြစ်ကြလေ
သည်။ ထိုသူများကြောင့်လည်း လောင်းကစားဂေဟာများ အလျှိုလျှို
ပေါ်ပေါက်လာကာ တစ်နေ့တခြား ကြီးထွား စည်ပင်လာရသည်မှာ
အဆန်းမဟုတ်တော့ချေ။



လူယက်ပြီ

ဆောင်းည၏ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ဖြစ်သည်။ လူတစ်စုသည် အရိုးခိုက်မျှအေးသော အအေးဒဏ်ကို အန်တု၍ မှောင်ရိပ်ခိုလျက် ရှိနေကြသည်။

သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ဦးအား စောင့်စားနေဟန်မရှိ။ ထိုအခိုက် လူနှစ်ယောက်သည် စကားတပြောပြောနှင့် မှောင်ရိပ်ခိုလျက်ရှိသော လူစုရှိရာ အေးအေးလူလူ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာနေလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ဦးက အနီရောင်ခြုံလွှာကို ခြုံထားပြီး လက်ထဲတွင်မူ လမ်းလျှောက်ထွက်စဉ် ကိုင်လေ့ရှိသော လက် ကိုင်တုတ်တစ်ချောင်းကို လက်မှကိုင်လျက် ဟန်ပါပါလွှဲကာ လမ်း လျှောက်လာနေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာမူ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်မှာ ကျစ်ကျစ်ပိုက် လျက် အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရင်း လျှောက်လှမ်းလာနေပါ၏။ မကြာပါချေ။ ထိုသူနှစ်ဦးသည် မှောင်ရိပ်ခိုနေသော လူစုအနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုစဉ် မှောင်ရိပ်ခိုနေသောလူစုထဲမှ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသူသည် ရုတ်တရက် မှောင်ရိပ်အတွင်းမှ လွှားခနဲ ခုန်ထွက် လိုက်ပြီး ထိုသူနှစ်ဦးအား ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ဟေ့၊ ရပ်လိုက်ကြစမ်း

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ဟန့်တားသံနှင့် လူရိပ်

သဏ္ဌာန်ကြောင့် ထိုလူနှစ်ဦးသည် လမ်းလျှောက်ဆဲ ခြေလှမ်းများကို တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် သူတို့နှစ်ဦးအား ကျန်မှောင်ရိပ်ခိုနေသူ ငါးယောက်က အရန်သင့် ဝိုင်ရံထားလိုက်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။

“မိတ်ဆွေတို့၊ ဘာကိစ္စထူးများ ရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”

ခြုံလွှာအနီ ခြုံလွှမ်းထားသူက ထိုလူစု၏ ခေါင်းဆောင်အား လေသံအေးအေးဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စမှုံမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ဆီက ငါ နည်းနည်းပါးပါး အလှူခံချင်လို့”

“ဟာ... ရပါတယ်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ပြားလောက်တော့ ကျွန်တော် စွန့်ကြဲနိုင်ပါတယ်”

“တောက်... တိတ်စမ်း၊ ငါတို့က သူတောင်းစားတွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကဲဟေ့... ကောင်းကောင်းပြောမရရင် ဝိုင်းတွယ် လိုက်ကြစမ်း”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ ယင်းသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့်...

လူနှစ်ဦးသည် ဝတ်ရုံနီနှင့် လူဆီသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး ဓားဖြင့် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဝိုင်းခုတ်လိုက်ကြသည်။

“ခွမ်း... ခွမ်း”

ဓားများသည် လူကိုမခုတ်မိဘဲ လေကိုသာ ခုတ်မိလျက်သွား ဖြစ်သွားသည်။ ဝတ်ရုံနီနှင့် လူမှာမူ

သူတို့နှစ်ဦး၏ နောက်ကျောသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ ဓားသမားနှစ်ယောက်သည် နောက်သို့ ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားလေပြီ။ ဝတ်ရုံနီနှင့်လူ၏ လက်သည် ဆတ်ခနဲဆတ်ခနဲ ဇယ်ဆက်သလို လွှပ်ရှားသွားသည်။

သူ့လက်ကိုင်တုတ်သည် တစ်ယောက်၏ရင်ဝသို့ ဆောင့်ထိုးလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နောက်တစ်ယောက်၏ မေးစွေကို

ပင့်ထိုးလိုက်သည်။ နှစ်ဦးစလုံး လောက်ကြီးအား ဆွေတ္တခဏ မေ့သွား
လေပြီ။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သူသည် အခြားသူနှစ်ယောက်အား ဝတ်ရုံနှင့် ပါလာသူထံသို့
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ဓားကောက်ကို ကိုင်ထားသူနှင့် လုံရှည်ကို
ကိုင်ထားသူသည် ထိုသူထံသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ဓားကောက်နှင့်လူက ထိုသူ၏ လည်ပင်းသို့ ဆတ်ခနဲ ထိုးစိုက်
လိုက်သည်။ ထိုလူသည် လုံးဝရှောင်တိမ်းခြင်းမရှိဘဲ သူ့လက်ညှိုး နှစ်
ချောင်းသည်သာလျှင် ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်း
လှအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဓားကောက်သည် ထိုသူ၏ လက်ချောင်း
ကြားတွင် ညှပ်မိ လျက်သား ဖြစ်နေလေသည်။

အားနှင့် ပြန်ဆွဲနှုတ်ကြည့်သည်။ မရပေ။ ဓားကောက်နှင့်လူ
သည် ဇောချွေးပြန်လာသည်။ လုံရှည်နှင့်လူမှာ မှင်တက်မိနေရာမှ
သတိရဟန်ဖြင့် ထိုသူအား ထိုးလိုက်သည်။

ထိုသူသည် ဂျိမ်းကိုတွန့်လိမ်လိုက်ပြီး ရှောင်လိုက်သည်။
လုံသွားသည် အရှိန်လွန်သွားသည်။ ထိုအခါ . . ထိုလူ၏ လက်ဝါး
စောင်းသည် ဖြောင်းခနဲ လုံ၏အရိုးကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်သည်။

လုံရှည်နှင့်လူသည် ငုံးတိတိဖြစ်နေသော သူ၏လုံကို တစ်
လှည့် ထိုသူအားတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ရင်တုန်သွားသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် ထိုသူ၏ သိုင်းကွက်ကိုကြည့်ပြီး
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မင်း . . မင်း မျက်ခုံးလေးခုရှင် လုရှောင်ဖုန့်များလား။”

“ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါဟာ လုရှောင်ဖုန့်ပဲ”

“ဆရာ . . ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မသိလို့ အခုလို လုပ်မိ

တာပါ။ ခွင့် . . ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ ရပါတယ်လေ၊ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့၊ မင်းက

မင်းတပည့်တွေနဲ့ပဲ လွတ်ပေးနေတာကိုး၊ မင်းနဲ့ငါ တစ်ပွဲသောက်”

“အား.. မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာ့ပညာနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပညာဟာ မိုးနဲ့မြေလို နှိုင်းမရအောင် ကွာခြားပါတယ်။ ကျွန်.. ကျွန်တော်တို့လို အမှိုက်အမဲကလေးကို သွားခွင့်ပြုပါနော်.. နော်”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး သူ့လူဘက်သို့လှည့်၍..

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဘာဝိုင်နေကြတာလဲ၊ သွားကြမယ်”

မှောင်ရိပ်ခိုနေသောလူစုသည် အမှောင်ထဲသို့ပင် ပြန်လည် ပြေးဝင်သွားကြတော့သည်။

လူရှောင်ဖုန်သည် ဝတ်ရုံနီနှင့်လူထံသို့ လျှောက်သွားပြီး..

“ဘယ်လိုလဲ ယ့်ဟီး၊ လောင်းကစားခန်း ရောက်တဲ့အထိ မင်း ပိုက်ဆံတွေ ခံနိုင်ပါ့မလား”

“လူရှောင်ဖုန် တစ်ယောက်လုံး ပါလာမှတော့ ပိုပိုက်ဆံတွေ လုရဲတဲ့လို့.. မရှိတော့ပါဘူးကွာ၊ ဟား.. ဟား.. ဟား”

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

လူရှောင်ဖုန်က ယ့်ဟီး၏ အပြောကြောင့် သဘောကျသွားပြီး သူပါရော၍ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

+++++

လူရှောင်ဖုန်နှင့် ယ့်ဟီး။

သူတို့သည် မှောင်မည်းစိစွတ်ထိုင်းမှိုင်းနေသော နှင်းမြူများ ကြားမှ မီးရောင်ထိန်လင်းလျက်ရှိရာ ငွေချိတ်လောင်းကစားခန်း အတွင်းသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်ဝင်လာသည်။

ယ့်ဟီးသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် တင်နေသော ဆီးနှင်းခဲလေးများ ကို လက်ဖြင့် အသာအသာ ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြုံလွှမ်းထားသော အနီရောင်ဝတ်ရုံကို ချွတ်လိုက်သည်။ ထို

အခါ ၎င်း၏ကိုယ်ပေါ်မှ ခေတ်မှီစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများသည် လူပုံအလယ်တွင် ထင်းခနဲ ဝင့်ထည်စွာ ပေါ်လွင်လာလေသည်။ သူသည် . . . နေ့စဉ် ဤအချိန်သို့ရောက်တိုင်း စိတ်ကြည်နူးပြီး ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းလာတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ယနေ့လိုညမိုး၌ လှရှောင်ဖုန် တစ်ယောက် သူ့အနားတွင် ရှိနေသောကြောင့် သူသည် အခြားသောနေ့များထက် ပို၍ စိတ်ကြည်နူးမိလေသည်။

“ဟေ့ . . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ အနီရောင်ဝတ်ရုံနဲ့ လူငယ်က ဘယ်သူလဲကွ၊ အတော့်ကို ရုပ်ချောတဲ့သူငယ်ပဲ”

“သူနာမည်က ယိုးပွီးတဲ့ မုတ်ဆိတ်ပြာရဲ့ ဇယောက်မလောင်းပေါ့ကွ

“ဒါနဲ့ သူ့အနားမှာ ရပ်နေတဲ့လူက ဘယ်သူများလဲ”

“မျက်ခုံးမွေးလေးခုနဲ့လူကို မေးတာလား”

“ဘယ်လို . . . မျက်ခုံးမွေးလေးခုနဲ့လူ . . . ဟုတ်လား”

“ဟဲ့ဟဲ့ပါဇော်နဲ့၊ ဒီသူမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ သူနုတ်ခမ်းမွေး နှစ်ဖက်ကွေးနေပုံကိုက သူ့မျက်ခုံးမွေးနဲ့ တစ်ထောရာတည်းလေ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို မျက်ခုံးမွေးလေးခုနဲ့လူလို့ တစ်ချို့က ခေါ်ကြတယ်”

“ဪ . . . ဪ ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဒါနဲ့ သူနာမည်အရင်းက ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“သူက နာမည်ကြီး လှရှောင်ဖုန်ပေါ့ကွ၊ မင်း မကြားဖူးဘူးလား”

“ဪ . . . သူက လှရှောင်ဖုန်ကိုး၊ သူနာမည်တော့ ကြားဖူးသား၊ ဒါပေမယ့် လူကိုယ်တိုင်ကိုတော့ အခုမှပဲ မြင်ဖူးတော့တယ်”

ယင်းစကားသံများသည် အခန်းတွင်းရှိ ပိုက်ကျွဲလောင်းကစားခိုင်းတွင် လောင်းကစားနေကြသော လူများထံမှ တစ်ယောက်တစ်ပါး ပြောဆိုဝေဖန် စပ်စုလာသော အသံများပင် ဖြစ်လေသည်။

လုရှောင်ဖုန် သို့မဟုတ် မျက်ခုံးလေးခုရှင်။

အမှန်မူ လုရှောင်ဖုန်တွင် မျက်ခုံးမွေးလေးခု တကယ်ရှိသည်မဟုတ်ပါ။ သူသည် အများသူငါကဲ့သို့ပင် မျက်ခုံးမွေး နှစ်ခုသာ ရှိပါသည်။ သို့သော် သူ၏နှုတ်ခမ်းမွေးနှစ်ခုမှာ သူ၏ မျက်ခုံးမွေးနှင့် တစ်ပုံတည်း အလွန်တူညီနေသဖြင့် ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသော သူများသည် မျက်ခုံးလေးခုဟုပင် ထင်ယောင် မှားမိကြလေသည်။ ယင်းကြောင့် . . လူအများသည် လုရှောင်ဖုန်အား မျက်ခုံးလေးခုရှင် သို့မဟုတ် မျက်ခုံးလေးခုနဲ့လူဟု ခေါ်တွင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် . . ဤဘက်ပိုင်းနှစ်များတွင် လုရှောင်ဖုန်သည် လျှို့ဝှက်ခက်ခဲသော ဒုစရိုက်မှုမရှိအင်္ဂါများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် လုရှောင်ဖုန် သို့မဟုတ် မျက်ခုံးလေးခုရှင်ဟူသော အမည်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း လွန်စွာကျော်ကြားလေတော့သည်။

ယခုလည်း လုရှောင်ဖုန်ဆိုလျှင် . .

မည်သူမဆို ဂရုစေထား၍ ကြည့်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လောင်းကစားနေကြသော လူများသည် လုရှောင်ဖုန်ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူတို့အားလုံး၏ မျက်လုံးများသည် လုရှောင်ဖုန်ထံသို့ အလိုအလျောက် ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။ သို့သော် အများသူငါ စိတ်ဝင်စားနေသောအဖြစ်နှင့် ဆန့်ကျင်၍ တစ်ယောက်သောသူသည် ထူးထူးခြားခြား လုရှောင်ဖုန်အား လှည့်၍ပင်မကြည့်။

လုံးဝ ဂရုမစိုက်သည့်အလား ကြားပင်မကြားဖူးသည့် ပုံစံဖြင့် ခပ်တည်တည် ထိုင်နေ၏။ ထိုလူကား မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ပေါ့ပါးသော ပန်းနုရောင်ပိုးထည်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ထိုပိုးထည် အဝတ်အစားများသည် ပျော့ပျောင်းပြီး သူမ၏ အသားများနှင့်ကပ်လျက် တစ်သားတည်းလိုဖြစ်နေ

သည်။

ယင်းကြောင့် သူမ၏ အချို့အဆစ်ညီညာသော ခန္ဓာကိုယ် အလှအား ပို၍ ဝင့်ထည်စေသည်နှင့်အမျှ စွဲမက်နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းအောင်လည်း ကျက်သရေတိုးလာစေလေသည်။

သူမ၏အသားရေသည် ချောမွတ်ပြီး ဖြူဖွေးနေ၏။ သူမ၏ မျက်နှာသည် အပြုအပြင် အခြယ်အသံ မရှိပါဘဲလျက် ဝင်းမွတ် နုဖတ်နေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံသည်လည်း အရည်လဲကာ ကြည်လင်ရွန်းလက်နေပါ၏။

သို့သော် သူမသည် အများသူငါ စိတ်ဝင်တစားနှင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြသော လှရှောင်ဖုန်အား စိုးစဉ်းမျှ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြု။ တစ်ချက်ကလေးမျှပင် လှည့်၍မကြည့်ပေ။ လှရှောင်ဖုန်မှာမူ သူမ၏ အလှအား စိတ်ဝင်တစားနှင့် အငေးသား ကြည့်နေမိလေသည်။

လှရှောင်ဖုန် မည်မျှလောက်အထိ သူမ၏အလှတွင် ယစ်မွှေးနေသည်ကိုမူ ယိုးပွားက ပြီးပြီပြီနှင့် လှရှောင်ဖုန်အား တံတောင်နှင့် အသာအယာတွတ်၍ သတိပေးလိုက်ရသည်အထိ အငေးသား အပိုင်သား စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။

“ဟေ့ . . ကိုယ့်လူ၊ မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ထွက်ကုန်လိမ့်မယ် သတိထားဦးမှပေါ့”

ယိုးပွား သတိပေးလိုက်မှပင် လှရှောင်ဖုန်သည် ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြင့် . .

“ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ . . တလွဲမထင်ပါနဲ့ကွာ၊ သူကလေးက ငါ့ကို ယောင်လို့မှ လှည့်ကြည့်ဖော်မရတဲ့အတွက် ငါ့စိတ်ထဲမှာ အတော်ကလေး ကသိကအောက်ဖြစ်နေလို့ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိတာပါကွာ ဟဲ . . ဟဲ”

“အေး . . မင်းကို သူမကြည့်တာ မင်း ကံကောင်းတယ်လို့

မှတ်ပါ ကိုယ့်လူ”

ယိုးဒယားစကားကြောင့် လူရှောင်ဖုန် အတော်ပင် အံ့သြသွားသည်။ ယင်းကြောင့် ချက်ချင်းပြန်မေးသည်။

“ဟေ့ . . ဘယ်လိုလဲဣ”

ယိုးဒယားသည် ပြုံး၍ ပခုံးလေးတစ်ချက်မျှ တွန့်ပြပြီးနောက် လေသံအေးအေးဖြင့် . .

“ဒီမိန်းကလေးဟာ ရေခဲတောင်လို အေးစိမ့်တယ်ကွ။ တော်ကြာမင်း အအေးမိပြီး ဖျားနာနေဦးမယ်နော်”

ယိုးဒယားစကားကြောင့် လူရှောင်ဖုန် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူ့ . . သို့မဟုတ်။

မျက်ခုံးလေးခွရှင် လူရှောင်ဖုန်ဆိုသော လူစားကား . .

သည်နယ် ဝေးကြည့်ရလောက်အောင် ချောမွတ်လှပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကို စိတ်ဝင်စားမိရုံမျှနှင့် အအေးမိသွားမည်ဆိုပါက သူသည် ဆယ်ခါပြန်မကပင် အအေးအစိုခံနိုင်သူပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

xxxxxx

လူရှောင်ဖုန် . .

သူသည် အေးစိမ့်သော အရသာကို နှစ်လိုဟန်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ယိုးဒယား သတိပေးနေသည့်ကြားမှပင် ပြုံးလျက် ရေခဲတောင်မယ်ဆိုသူကလေးထံသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်သွားလေသည်။ သူ၏မျက်နှာသည် ပြုံးသောင်လဲ့လဲ့ဖြင့် မချိုမချင်နိုင်လှသော အမူအရာမျိုး။

သူသည် ရေခဲတောင်မယ်အနီးသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ရေခဲတောင်မယ်၏ ကိုယ်မှ လွန်စွာမွှေးကြိုင်သော ရနံ့တစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ယင်းမွှေးကြိုင်သော ရနံ့သည် ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါအနံ့မဟုတ်ပါ။

အရက်နဲ့လည်း မဟုတ်ပါ။ အမှန်စင်စစ်. .

အချို့သော မိန်းကလေးများသည် ပန်းများနှင့်သဏ္ဌာန်တူလှသည်။ သူတို့သည် ချောမောလှပရုံမက သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်မှလည်း မွေးကြိုင်နေသောအနံ့များ အလိုအလျောက် ပျံ့လွင့်ထွက်ပျံ့နေတတ်သည်။ ယခု အလွန်တရာချောမောလှပသော ရေခဲတောင်မယ်သည်လည်း ယင်းသို့သော မိန်းကလေးမျိုးပင် ဖြစ်ပါ၏။

လုရှောင်ဖုန်သည် ရေခဲတောင်မယ်ထိုင်နေသော စားပွဲအနားသို့ ရောက်လာသည်။ လိုအခါ ရေခဲတောင်မယ်သည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်ပြီး လူအုပ်ကြားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားတော့သည်။ သူမသည် မည်သူ့ကိုမှ စောင့်ကြည့်ခြင်းမရှိဘဲ ခေါင်းကလေးမော့ရင်ကလေးချီ၍ မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် လျှောက်သွားလေသည်။ သူမ လမ်းလျှောက်ဟန်မှာ ယဉ်စစ်မို့ ရှုမငြီးအောင် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလေသည်။

“ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးက အရှားသားကွ၊ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်တောင် ရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ မင်းသာ သူ့နောက် လိုက်မသွားရင် နောက်ကျမှ မင်း နောင်တရလိမ့်မယ်နော်”

လုရှောင်ဖုန်သည် ဆင်မယဉ်သာပမာ ဟန်ကလေးချီကာ ကြော့ကြော့ကလေးလျှောက်သွားသော ရေခဲတောင်မယ်၏အလှ ကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ ဤသို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးတိုက်တွန်းနေမိလေသည်။

သူသည် မိမိကိုယ်မိမိ တိုက်တွန်းအားပေးလာသော ဆန္ဒများကို ငြင်းဆန်တတ်သော လူစားမျိုးမဟုတ်သည့်အလျောက် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါဆိုသည့်ပမာ သူမနောက်သို့ ချက်ချင်း လိုက်သွားမိတော့သည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဒါက ဘယ်လဲဟ”

မပြောမဆို ထွက်သွားသော လုရှောင်ဖုန်အား ယ့်ဟိုးက

ဟောဟောသလဲ လှမ်းမေးသည်။ လူရှောင်ဖုန် ဘာမျှပြန်မပြော။ ခြေလှမ်း
ကျဲကျဲဖြင့်သာ ရေခဲတောင်မယ် သွားရာနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ
သွားလေတော့သည်။

ဪ... လူရှောင်ဖုန် ရုတ်ခြည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသော ရေခဲ
တောင်မယ်(ခေါ်) မိန်းမလှလေးကား အလွန်တရာ ဆွဲငင်အားကောင်း
သော မိန်းမဆန်းတစ်ဦးပါတကား...။

+++++

လမ်းကြားကလေး။ ယင်းလမ်းကြားကလေးသည် အလင်း
ရောင်ကင်းမဲ့လျက် ရှိသဖြင့် အမြဲပင် မှောင်မည်းနေလေသည်။ သို့သော်
ငွေချိတ်လောင်းကစားဝိုင်းသို့ သွားလိုသူများသည် မှောင်မည်းနေသော
ယင်းလမ်းကြားကလေးမှသာ ခြေကျင်ဖြတ်၍ သွားကြရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လာရောက်လောင်းကစားသူများ၏ မြင်း
ရထားအားလုံးသည် ယင်းလမ်းကြားထိပ်တွင် စီတန်း၍ ရပ်စောင့်နေ
ကြရလေသည်။ အလွန်အေးစိမ့်သော ဆောင်းလေသည် ကျဉ်းမြောင်း
သော လမ်းကြားထဲသို့ တဟူးဟူး ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။

ညဉ့်နက်ပြီ။ ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သော်လည်း လောင်းကစား ဝါ
သနာပါသူ၊ စိတ်ဝင်စားသူ၊ အမှန်တကယ် လောင်းကစားသူများသည်
ဟူးတူးရားရား တိုက်ခတ်နေသော ဆောင်းလေအေးနှင့်အတူ မှောင်
မည်းနေသော လမ်းကလေးအတွင်း သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြသည်။
သူတို့သည် သူတို့၏ဘဝများကို လောင်းကစား နှိပ်စက်အတွင်း နှစ်မြှုပ်
ကြလျက် ဒုစရိုက်ပင်လယ်တွင် နစ်မှန်းမသိ နစ်ကြမည့်သူများသာ
ဖြစ်ပါ၏။

ငွေချိတ် လောင်းကစားခန်း။

ငွေချိတ်လောင်းကစားခန်းဟူသော စာတန်းပါ ငွေချိတ် ဆိုင်း
ဘုတ်ကြီးသည်မူ ဟူးဟူးရားရား တိုက်ခတ်နေသော ဆောင်းလေထဲတွင်

ယိမ်းနွဲ့ကခုန်လျက် ရှိသည်။

ထိုငွေချိတ်တွင် ချိတ်မိမှန်းမသိ အချိတ်ခံနေကြရသော လောဘသမား ငမိုက်သားများသည်လည်း တံငါသည်များ၏ ငါးများ ချိတ်တွင် တွယ်ချိတ်မိသော ငါးမျှင်တို့မှာ မရုန်းသာ မလွန်သာနှင့် နောက်ဆုံးတွင် ဘဝ၏အရှုံးကို နောင်တကြီးစွာ ပိုက်ထွေးကြရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဪ... ငွေချိတ်ကြီးသည်ကား ဆောင်းလေတွင် တယိမ်းယိမ်း တနွဲ့နွဲ့ဖြင့် လှုပ်ရှားလျက် ကခုန်လျက် လောဘသားများအား ဖိတ်ခေါ် လျက်ပါတကား။



လမ်းကြားကလေးမှာ နှစ်ယောက်တည်း

ညဉ့်နက်ပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် အေးစိမ့်လျက် ခြောက်သွေ့ပျင်းရိဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အလွန်အားနည်းသော မီးရောင် မှိန်လဲ့လဲ့များသည် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကြွသက်နေသော နှင်းကမ္ဘလာအား ထွင်းဖောက်နိုင်စွမ်း မရှိသဖြင့် ဘယ်သို့ကြည့်ကြည့် ဝိုးတဝါးနှင့် မပီမပြင် မကြည်မလင် ဖြစ်နေလေသည်။

ရေခဲတောင်မယ်သည် တနွဲ့နွဲ့စာလှလှ လျှောက်လှမ်းနေသည်။ ယခုအခါ သူမ၏ အချိုးအဆစ် ညီညာမျှတ အလုံးအဝန်း၊ အရှိုက်အဖိုများဖြင့်ပြီးသော ခန္ဓာကိုယ်အလှပေါ်တွင် ပိုးထည်နှင့်အတူ အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံတစ်ထည်ကိုလည်း ထပ်မံလွှမ်းခြုံထားလေသည်။ အေးစိမ့်သော အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်လိုဟန် တူပါ၏။

လှရှောင်ဖုန်သည် တနွဲ့နွဲ့စာလှလှ လျှောက်လှမ်းသွားသော သူမနောက်မှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လိုက်လာနေ၏။

မီးရောင်မှိန်မှိန်နှင့် မပီဝိုးတဝါး ညဉ့်လွှာအောက်တွင် အစိမ်းရောင်ဇတ်ရုံသည် သူမ ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း စိမ်းမြရောင် လှိုင်းကလေးများ လှုပ်ခတ်နေသကဲ့သို့ တအိအိ လှုပ်ရှားနေလေသည်။ လှရှောင်ဖုန်သည် သူမ နောက်မှ ထပ်ကြပ်လိုက်ရင်း တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားရွေ့လျားနေသော အစိမ်းရောင် တိမ်တိုက်တစ်ခု၏ နောက်သို့ အမှီလိုက်နေသည်။

ဟု စိတ်အတွေး ရောက်မိလေသည်။ မှောင်မည်းပြီး ဆိတ်ငြိမ်နေသော လမ်းကြားတွင် လူရိပ်လူယောင်ဟူ၍ လုံးဝ မမြင်ရတော့ပေ။ လမ်းကြားသည် အလွန် ရှည်လျားလေသည်။

ယခုအချိန်တွင် ယင်းလမ်းကြားရှည်တွင် လူရှောင်ဖုန်နှင့် ရေခဲတောင်မယ် နှစ်ဦးတည်းသာ လျှောက်လှမ်းလျက် ရှိတော့သည်။ ရှေ့မှ တနွဲ့နွဲ့တအိအိ လှုပ်ရှားနေသော မြစ်မီးရောင် လိင်းကလေး နောက်မှ ထပ်ကြိုးလိုက်နေသော လူရှောင်ဖုန်။ ထိုစဉ် ရှေ့မှသွားနေသော ရေခဲတောင်မယ်သည် ရုတ်တရက် နောက်သို့ ချာကနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံသည် ငွေကြယ်ကလေးများပမာ ရွန်းလက် တောက်ပနေလေသည်။ လူရှောင်ဖုန်၏ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းအစုံသည် သူမ၏ စူးရှတောက်ပသော ထိုအကြည့်ကြောင့် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ သူမကိုလည်း ပြု၍ပြုလိုက်သည်။ သို့သော် . .

ရေခဲတောင်မယ်သည် သူ့အပြုံးကို အပြုံးလှလှဖြင့် ပြန်လည် တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိ၊ မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့်သာ စိုက်ကြည့်ရင်း . .

“ရှင် ကျွန်မနောက် ဘာလို့လိုက်နေတာလဲဟင်”

ဟု တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် မေးလေသည်။

“ကျွန် . . ကျွန်တော်လည်း ဒီလမ်းအတိုင်း သွားရမှာမို့လို့ လမ်းကြုံတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်”

ရေခဲတောင်မယ်သည် လူရှောင်ဖုန်၏ ဆင်ခြေစကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်၊ တစ်ချက်မျှ တောက်ပစွာ ပြုံးပြီးနောက် . .

“ဟုတ်လား၊ ရှင် ကျွန်မနား နည်းနည်းလေး တိုးခဲ့စမ်းပါဦး”

ဟု လူရှောင်ဖုန်အား စတင် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

လူရှောင်ဖုန် အမှတ်မထင် ဝင့်ကြားစွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အတော်ပင် အထင်ကြီးသွားမိသည်။

“ငါဆိုတဲ့ငါဟာ မိန်းမလုလေးတွေ ကျလောက်အောင်

အတော်ကလေး ခန့်ချောချောတဲ့ကောင်”

ဟု စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်မိသေးသည်။

သူသည် ဝင့်တည်စွာ ပြီးရင်း ရေခဲတောင်မယ် အနားသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလေသည်။ လက်တစ်ကမ်းမျှအကွာသို့ အရောက်တွင်မူ ရေခဲတောင်မယ် သည် လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ဖြန်း . . . ဖြန်း”

“ဟင် . . .”

သူ့နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံနှင့်အတူ သူ့ပါးပြင်လည်း ပူခနဲ ခံစားသွားရသည်။ ရေခဲတောင်မယ်၏ နှုတ်သော ဖောက်ဝါးပြင်သည် သူ့မမျှော်လင့်မီအချိန်တွင် သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ စည်းချက်ကျကျ ရောက်သွားပြီမဟုတ်ပါလား။ ရေခဲတောင်မယ်၏လက်သည် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ မြန်သည်။ လျင်သည်။ ပြီးတော့ ပြင်းသည်။

လူရှောင်ဖုန် မထင်မှတ်မီ တရစပ် ထိခတ်လာခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုမျှလျင်သော လက်ဝါးကို လူရှောင်ဖုန် ရှောင်တိမ်းမည် ဆိုကာ ရှောင်တိမ်းနိုင်သော်လည်း မမျှော်လင့်သောအချိန် ရှောင်တိမ်းရန်လည်း မရည်ရွယ်သဖြင့် ယခုမူ သူ့ပါးပြင်ထက်တွင် ရေခဲတောင်မယ်၏ လက်ချောင်းရာများ ထင်းခနဲ ကျန်ရှိသွားရလေသည်။ သူသည် ကြောင်အိမ်းအိမ်း အမူအရာဖြင့် ရေခဲတောင်မယ်အား တွေ့၍ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရေခဲတောင်မယ်သည် သူ့အနားမှ ချာကနဲလှည့်၍ လှစ်ခနဲ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ လူရှောင်ဖုန်သည် နေရာမှ မရွေ့။

အလွန်နားလည်ရခက်သော ရေခဲတောင်မယ်ခေါ် မိန်းမချောလေး၏ နောက်ကျောပြင်အလှကို ဝေးကြည့်ရင်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် အလျှိုးရာထင်ကျန်ရစ်လေသော သူ့ပါးပြင်ကို ပွတ်အပ်ရင်းသာ ဝိုင်နေမိလေသည်။



လမ်းကြားကလေးမှာ အထိတ်တလန့်

သူမသည် လမ်းကြားကလေးအတိုင်း ဆက်၍ လျှောက်လာသည်။ လမ်းကြားကလေးက ရှည်လျားလွန်းသည်။ လမ်းကြား၏ ဟိုမှာဘက်သို့ ရောက်ရန် အတန်ကြာအောင် လျှောက်ရပေဦးမည်။

လမ်းကြားသည် မှောင်မိုက် တိတ်ဆိတ်၍လည်း နေသည်။ သူမသည် ဆယ်လှမ်းမျှ လှမ်းပြီးနောက် ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။ ရုတ်တရက် သူမရှေ့ မှောင်ရိပ်ကွယ်မှ လူလေးယောက် ဖျတ်ခဲနဲ့ ခုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသူများသည် လျင်သည်၊ မြန်သည်။

သူမ ရိပ်ခဲနဲ့တွေ့လိုက်စဉ်မှာပင် နှစ်ယောက်က သူမ၏ လက်များကို ဆတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီးဖြစ်သွားသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း သုမအား ပွေ့ချီသွားရန် ကြိုးစားနေကြပြီ။ ရေခဲတောင်မယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။ နှုတ်မှလည်း ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ ယင်းအချိန်တွင် လူရှောင်ဖုန်၏ ပါးပြင်သည် စုပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်ဆဲ၊ နာကျင်နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။

သူ့အား အလစ်တွင် လက်ဝါးဖြင့် တွယ်သွားသော ရေခဲတောင်မယ်ကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေဆဲပင်။

ထို့ကြောင့် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ရေခဲတောင်မယ်၏ အခြေအနေကို မြင်တွေ့နေရသော်

လည်း ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်းမပြုတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်
သို့သော် သူ့ဆုံးဖြတ် မည်မျှခိုင်မာစေကာမူ သူ၏ဝမ်းတွင်းပါ အကျင့်
ကြောင့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်များ အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်သွားလေ
သည်။

လုရှောင်ဖုန်တွင် ဝမ်းတွင်းပါ အကျင့်တစ်ခုရှိသည်။ ယင်းမှာ
သူနှင့်မဆီမဆိုင် မပတ်သက်သောကိစ္စပင် ဖြစ်လင့်ကစား အမြင်
မတော်လျှင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရမှ ကျေနပ်သည်။

သို့မဟုတ်လျှင် စားမဝင်၊ အိပ်မပျော်နှင့် နေမထိ ထိုင်မသာ
ဖြစ်နေတတ်လေသည်။ ယခုလည်းကြည့်။

သူ မပါဝင် မပတ်သက်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ကြားမှ
သူ့မျက်စိအောက်တွင်ပင် ယောက်ျားရင့်မာကြီး လေးယောက်က အား
နွဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦးအား အနိုင်ကျင့်ရန် ကြံစည်နေကြပြီ မဟုတ်
ပါလား။

သူသည် မူလဆုံးဖြတ်ချက်များကို အလိုအလျောက် ပြင်လိုက်
သည်။ သူသည် မိန်းမသားတစ်ဦးအား အသားလွတ် အနိုင်ကျင့်နေ
သည့် အဖြစ်ကို မျက်ကွယ်မပြုနိုင်။ လက်ပိုက် မကြည့်နေနိုင်တော့။

ထို့ကြောင့် လူလေးယောက်က ရေခဲတောင်မယ်အား ဝိုင်း၍
ပွေ့ချီလိုက်စဉ်မှာပင် သူတို့ရှေ့သို့ မျက်ခုံးလေးခုရှင် လုရှောင်ဖုန် ရုတ်
တရက် ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

“ဟေ့.. ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်စမ်း”

လုရှောင်ဖုန်အသံက ညဉ့်ယံတွင် ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။

မိန်းမချောလေးအား ပွေ့ချီရန် ကြိုးစားနေသော လူလေး
ယောက်သည် ထိုအသံကြောင့် ကြောက်လန့်မသွားပေ။

အားလုံး မဲပြုံးပြုံး လိုက်ကြသည်။ လျှောင်ပြုံး သရော်ပြုံးများပင်
ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ သူတို့ကလေးယောက်။ ပြီးတော့ အားလုံး သန်
မာ ထွားကျိုင်းလှသော သိုင်းသမားများလည်း ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာသူမှာ တစ်ယောက်တည်း
သမား။ ပိန်ပိန်သေးသေး မဟုတ်သော်လည်း သူတို့လောက် ထွားကျိုင်း
သန်မာခြင်း မရှိ။ ယခု သူတို့လေးယောက်ကို ထို တစ်ယောက်တည်း
သမားက အမိန့်ပေးသဖြင့် သူတို့မပြေးဘဲ မနေနိုင်ကြ။ ဟားတိုက်၍ပင်
ရယ်ချင်နေကြပုံရသည်။

“ဟေ့. ပြောနေတာ မကြားဖူးလား၊ မင်းတို့ နှာခေါင်းရိုးတွေ
ကျိုးသွားချင်လို့လား”

ထိုလူလေးယောက်သည် လုရှောင်ဖုန်၏ စကားကြောင့်
ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်အလား ဟားတိုက်၍ ရယ်မောလိုက်
ကြသည်။ ထိုအခိုက် လူလေးယောက်နှစ်ယောက် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူ
သူက ဖျတ်ခနဲ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးရင်း..

“မင်းလားကွ ဝါတို့ကိစ္စထဲ ဝင်ရှုပ်တာ။ ကဲ.. ရှုပ်ဦးကွာ”

ဟု ဆိုကာ လုရှောင်ဖုန်အား တိုက်ခိုက်လေသည်။ တစ်ချိန်
တည်းတွင်ပင် နောက်တစ်ယောက်ပါ ဝဲယာညှပ်၍ လုရှောင်ဖုန်အား
တိုက်ခိုက်လာပြန်သည်။

ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း ရေခဲတောင်မယ်အား ဝဲယာ ညှပ်
၍ ဖမ်းဆွဲထားသည်။ လုရှောင်ဖုန်တစ်ချက်မျှ ပြီးလိုက်သည်။

၎င်းထံသို့ ဝဲယာညှပ်၍ တိုက်ခိုက်လာသော ရန်သူနှစ်ယောက်
အား ရုတ်တရက် ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရာ
ရန်သူနှစ်ယောက်သည် လေကိုသာတိုးမိသွားသဖြင့် ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုး
ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ထိုစဉ် လုရှောင်ဖုန်သည် သူတို့အား မထိမဲ့မြင်
ပြီး၍ ကြည့်ရင်း..

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ မင်းတို့ကွာ ဒီပညာလောက်နဲ့များ”

လုရှောင်ဖုန်၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် အချက်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူတို့ကိုယ်သည် တစ်ပြိုင်တည်း လေထဲနုနုပျံတက်သွားပြီး လုရှောင်ဖုန်၏ ရင်စသို့ ခြေဖျားဖြင့် ကျုံးကန်လိုက်လေသည်။

လုရှောင်ဖုန် အပြီး မပျက်ပါ။ ပြန်လည် ခုခံခြင်းလည်း မပြုပါ။ အသာအယာပင် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရာ ထိုသူနှစ်ယောက်သည် မြေပေါ်သို့ ပစ်လဲ၍ ကျသွားတော့သည်။

“ဇုန်း..”

သူတို့သည် လဲရာမှ ကပျာကယာ လူးလိမ့် ထလာပြန်သည်။

လုရှောင်ဖုန် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး သူ၏ အားကောင်းသော လက်သီးများသည် ထိုသူနှစ်ယောက်၏ နှာခေါင်းပေါ်သို့ မိုးသီးမိုးပေါက် ပမာ ကျရောက်သွားလေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုသူနှစ်ယောက် ၏ နှာခေါင်းသွေးများ ဒလဟောကျလာပြီး မြေပေါ်သို့ ခေါက်ခနဲ ခွေကျသွားသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်မှာမူ ဖမ်းဆွဲထားသော ရေခဲတောင်မယ် အား ရုတ်တရက် လွှတ်လိုက်ပြီး ခွေကျသွားသော သူတို့နှစ်ယောက်အား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေမိကြသည်။

အကြောင်းမှာ လုရှောင်ဖုန်က သူတို့နှစ်ယောက်အား နှာခေါင်းမှ သွေးများ ကျလာအောင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ထိုးလိုက်သည်ကို သူတို့သေချာစွာ မမြင်တွေ့လိုက်ရဘဲ ဖျတ်ခနဲ လျှပ်ပြက်သလို လှုပ်ရှားသွားသော လုရှောင်ဖုန်၏ လက်ကလေးကိုသာ လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ကဲ.. မင်းတို့နှစ်ယောက် သူတို့လို နှာခေါင်းရိုး မကျိုးချင်ရင် မင်းတို့ အဖော်နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ဒီနေရာက အေးအေး ဆေးဆေး ထွက်သွားပါ”

လုရှောင်ဖုန် စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုသူနှစ်ယောက်သည် မြေကြီးပေါ်တွင် နှာခေါင်းသွေးယိုစီးကာ ခွေလဲနေသော သူတို့ အဖော်များကို ကယျာကယာ ပြေးထူကြသည်။

ထို့နောက် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် လုရှောင်ဖုန်ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

+++++

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အဖြစ်များ ငြိမ်သက်သွားပြီ။

အခြေအနေလည်း ပုံမှန်ပြန်ရောက်သွားလေပြီ။ သို့သော် အလှမာန်ဝင့်ခဲ့သော ရေခဲတောင်မယ် တစ်ယောက်မှာမူ အခြေအနေအေးငြိမ်းသွားခါမှပင် ရုတ်တရက် အရည်ပျော်ကျသွားပါ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကျရောက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အန္တရာယ်ကြောင့် သူမ လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွား၍ လားမသိ၊ သူမခြေအစုံသည် မတ်တတ်ရပ်နေရင်းမှ အလိုအလျောက် ပျော့ခွေယိုမီးယိုင်လာသည်။ မဟန်နိုင်လွန်းသည့် အဆုံးတွင်မူ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား လုရှောင်ဖုန်၏ ကျယ်ပြန့်သော ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် မှေးမှိလိုက်ရလေတော့သည်။

ရေခဲတောင်မယ်သည် ယင်းသို့ ရုတ်တရက် အရည်ပျော်ကျသွားရုံမက သူမ နှုတ်မှလည်း ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ဆိုလာလေသည်။

“ကျွန် . . ကျွန်မ ဒီအနားမှာ နေပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို လိုက်ပို့ပေးပါသားရှင်”

အမှန်မှာ ရေခဲတောင်မယ်၏ အိမ်သည် ပြောသကဲ့သို့ မနီးလှပါ။ သို့သော် လုရှောင်ဖုန်အဖို့ ခရီးသည် ဝေးသည်နီးသည် အကြောင်း မဟုတ်ပါ။ မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေဖြစ်သော လုရှောင်ဖုန်အဖို့ ခရီးဝေးလေ ပို၍သဘောတော့လေပင် ဖြစ်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ခရီးဝေးမှသာ အလွန်တရာ လှပ
ကြော့ရှင်းသော ဤယမင်းသူဇာ ရေခဲတောင်မယ်လေးနှင့် အချိန်ကြာ
ကြာ ပူးပူးတွဲတွဲနေရမည် မဟုတ်ပါလော။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် အေးအေးလူလူဖြင့် မြင်းလှည်း ရပ်
ထားရာ နေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဟောဟိုရပ်ထားတဲ့ မြင်းလှည်းဟာ ကျွန်မရဲ့ မြင်းလှည်းပဲ”

အားအင် ကုန်ခမ်းသလို ဖြစ်သွားသော ရေခဲတောင်မယ်
သည် မလှမ်းကမ်းတွင် ရပ်ထားသော မြင်းလှည်းကို ညွှန်ပြရင်း သူ့အား
ဖမ်း၍ တွဲခေါ်လာသော လူရှောင်ဖုန်အား ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ကဲ... အဲဒီကို သွားကြရအောင်နော်”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ
သည်။ မကြာမီ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာတော့သည်။ သူသည် မိန်းမ
ချောလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခဲ့တွင် သက်သောင့်သက်သာ
ထိုင်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။

မြင်းလှည်းသည် တငြိမ်ငြိမ်နှင့် အရှိန်မှန်မှန် ရွေ့လျားသွား
နေလေသည်။ သူသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လှပကြော့ရှင်းသော ရေခဲ
တောင်မယ်၏ မျက်နှာကလေးကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်း လိုက်ပါနေခြင်း
ဖြစ်ရာ သူ့စိတ်အစဉ်သည် နုပျိုလန်းဆန်းလျက် ရှိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကား မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပြီး
တစ်ခါတရံ မြင်းလှည်းမောင်းသူ၏ အော်သံ တစ်ချက်တစ်ချက်ကိုသာ
ကြားနေရသည်။

မြင်းလှည်းအတွင်းတွင်မူ လေဒဏ်ခံနိုင်သော မီးအိမ်ကလေး
ထွန်းညှိထားသဖြင့် လင်းထိန်နေသည်။ နွေးနွေးထွေးထွေးလည်း ရှိ
သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လိုက်ပါလာကြရာမှ
လူရှောင်ဖုန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ညီမက ငွေချိတ်ဝေဟာကို မကြာခဏ လာလေ့ရှိသလား”

“ဟင့်အင်း.. ခဏခဏ မလာပါဘူး၊ တစ်ခါတလေမှပါ”

“ဪ.. ဪ ဒါနဲ့ ညီမက ဒီလိုပဲ အဖော်မပါ တစ်ယောက် တည်း ဝင်လာတတ်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

သူမသည် အဖြေပေးပြီး တစ်ချက်ပြီး၍..

“ရှင်ကောဟင်”ဟု လှရှောင်ဖုန်အား ပြန်မေးသည်။

“ဟဲ.. ဟဲ ကျွန်တော့်နာမည်က ရှင် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်မတို့က က လုမီးပါ၊ နာမည်က ရှောင်ဖုန်တဲ့ဗျ”

လှရှောင်ဖုန် ရှင်းပြချက်ကြောင့် ရေခဲတောင်မယ် ရယ်မော လေသည်။ ရယ်သံက လွင်သည်။ ညက်ညောသည်။

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကလည်း လင်းမီးပါ။ ကျွန်မနာမည် ယိုးစွမ်းလို့ခေါ်ပါတယ်ရှင့်”

လှရှောင်ဖုန် နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အိုဟိုး.. ယိုးစွမ်းတဲ့လား.. လှလိုက်တဲ့နာမည်လေးဗျာ။ ယိုးစွမ်းဆိုတာ နှင်းခဲနဲ့တူတယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်ဗျ။ လင်းဆိုတာလည်း အေးမြခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ဆောင်တယ်လေ။ အင်း.. လူနဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်ပါပေတယ်ဗျာ”

လှရှောင်ဖုန် နှစ်နှစ်သက်သက် ခိုးကူးလိုက်သည်။ ဆက်၍ လည်း..

“နေအေးလိုက်တာမှ နှင်းခဲအလားပဲလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်နော်” ဟု ခိုးကူးမှုကို ထပ်ကွန်လိုက်သည်။

ယိုးစွမ်းက လှပစွာပြုံးလျက်။

“ရှင်က ရှောင်ဖုန်ဆိုတော့ အမေ့ဌာနကလို့ အဓိပ္ပါယ်ရ တယ်ရှင့်။ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကြည့်ရတာ အမေ့ဌာနကလို့ လုံးဝ မတူပါ

လား”

နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ရယ်မောခြင်းသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပို၍ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေသည် မဟုတ်လော။

ယခု သူတို့နှစ်ဦးသည်လည်း ပို၍ပို၍ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေသည် မဟုတ်လော။ ထိုသို့ရယ်မောကြရင်းပင် သူတို့သည် လောကကြီးအား တဒက် မေ့ပစ်လိုက်ကြတော့သည်။

+++++

မြင်းလှည်းသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းနှင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ထိုင်၍လိုက်ပါလာရသည်မှာ ပုခက်ပေါ်တွင် အမြိုက်သား ထိုင်လိုက်လာရသကဲ့သို့ စည်းစိမ်ရှိလသည်။ ငြိမ့်ညောင်းလှသည်။

ပြီးတော့ ယိုးစွမ်း၏ ကိုယ်ပေါ်မှ မွေးကြိုင်သော အနံ့အသက်များသည် လှရှောင်ဖုန်၏ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာလျက် ရှိသည်။ လှရှောင်ဖုန်သည် သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝေ့ ဝင်လာသော အလွန်တရာမွေးကြိုင်သည့် သင်းရနံ့များကို အားပါးတရ ရှုရှိုက်နေလိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းသွားသည်ဟု သူ ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။ ထိုသင်းရနံ့မှာ သန့်စင်ပန်း၏ရနံ့ သို့မဟုတ် စံပယ်သင်းနံ့နယ်လော။ သူ ခွဲခြားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ဤခရီးသည် သုံးရက်နှင့် သုံးည ဝေးစေဦးတော့ သူ တစ်စက်ကလေးမျှ ညည်းညူမည်မဟုတ်ပါ။ ဝမ်းပန်းတသာနှင့်ပင် ခရီးအလျဉ်ကို သူ ကြိုလင့်တောင့်တနေမိမည်သာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ယုံလုလမ်းရဲ့ ဝဲဘက်အစွန်ဆုံးအိမ်မှာ နေပါတယ်ရှင်”

“ယုံလုလမ်းဆိုတာ ဘယ်မှာလဲဗျ”

“အခုလေးတင်ပဲ ကျော်လာပြီရှင်”

“ဟာ. . ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်. . ”

“ကျွန်မ အိမ်မပြန်ချင်သေးလို့ပါ”

လုရှောင်ဖုန်သည် သူ့နှလုံးခုန်နှုန်း ပိုမြန်လာသည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။

ကြည့်လေ၊ သူမကဲ့သို့ လွန်စွာ ချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ မိမိအနားမှာ ရှိနေစဉ် ‘ကျွန်မ အိမ်မပြန်ချင်သေးဘူး’ဟု တိုးတိုးဆိုလာလျှင် အဘယ်သူသည် လုရှောင်ဖုန်ကဲ့သို့ ရင်မခုန်ပါဘူးဟု မသားသုံးဝံ့မည်နည်း။ လုရှောင်ဖုန်ခံစားရသည်ထက် အပြန်တစ်ရာ ခံစားမိမည်သာ ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါလား၊ လုရှောင်ဖုန် ရင်ခုန်လျက် သွေးခုန်နှုန်းမြန်လျက်ရှိစဉ် သူမက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မ ဒီည လာဘ်မကောင်းဘူးရှင်၊ တစ်ချိန်လုံး ရှုံးနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် နေရာပြောင်းပြီး ထပ်ကစားချင်တယ်လေ”

လုရှောင်ဖုန်၏ နှလုံးခုန်နှုန်းသည် ချက်ချင်း ပုံမှန် ပြန်ရောက်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမသည် သူထင်မိသလို မဟုတ်မှဘဲ ထပ်မံလောင်းကစားချင်၍သာ အိမ်မပြန်လိုသေးကြောင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီအနီးအနားမှာ ငွေချိတ်လောင်းကစားခန်း တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါ ရှင်သိသလားဟင်”

လုရှောင်ဖုန် မသက်မသာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ သူမသည် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်ပြီး. .

“ရှင် ဒီနယ်သားမှ မဟုတ်ဘဲလေ. ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ဘာလဲ၊ အဲဒီနေရာဟာ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ နေရာမို့လားဗျ”
ယိုးဒယားသည် သူ့အား စာစချက်မျှ ရွှန်းလက်စွာ ဝေကြည့်လိုက်ပြီးနောက်. .

“ရှင် ဒီနေ့ည အားရဲ့လားဟင်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးမေးပြန်သည်။

“အားပါတယ်”

“ကျွန်မကို လိုက်ပို့နိုင်မလား”

“လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“အို. . ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ လူစိမ်းကို တော့ သူတို့ လက်မခံဘူးရှင်၊ ဒါပေမဲ့. . ”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“လူစိမ်းကို လမ်းမပြတ် မျက်လုံးကို အဝတ်စည်းပြီးခေါ်သွားရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့် မျက်လုံးကို အဝတ်နဲ့စည်းပြီး ခေါ်သွားပေါ့”

“အားနာစရာကြီးရှင်”

“အို. . ဘာမှ အားနာစရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ ရပါတယ်လေ”
ရေခဲတောင်မယ် ယ့်စွမ်းသည် သူမ၏ဝတ်ရုံအောက်မှ ပုဝါစတစ်ခုကို ဖျတ်ကနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။



ရွှေလက်ကလေးကိုဆွဲ၍

မျက်လုံးကွယ်နေသော ဒုက္ခိတတစ်ဦးကို မဆိုထားနှင့်၊ လူတစ်ယောက်သည် နေနေ့ညည အနှစ်နှစ် အလလ တစ်ချိန်လုံး အမှောင်ထဲအောက်တွင် နေနေရလျှင် မည်ကဲ့သို့ ခံစားရမည်ကို ဆူကောင်းစွာ ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။

လုရှောင်ဖုန်သည် သူ၏မိတ်ဆွေ မန်လူအား ရုတ်တရက် သူ့တို့ရလိုက်မိသည်။ မန်လူသည် အလွန်မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု သူ အစဉ်ချီးကျူးမိသည်။

ကံကြမ္မာက မန်လူအား မျက်နှာသာမပေးဘဲ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတဖြစ်သို့ ဖန်တီးထားသော်လည်း သူသည် ညည်းညူခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း လုံးဝမရှိခဲ့ပေ။

သူသည် လောကတွင် နို့နို့သမျှသော သက်ရှိသက်မဲ့တို့ အပေါ်၌ ကရုဏာသက်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းတို့ဖြင့် အစဉ်အမြဲ မေတ္တာနှင့် တုံ့ပြန်နေတတ်လေသည်။

ထိုသို့ စိတ်မျိုးထားရှိနိုင်ရန်မှာ မလွယ်လှပါပေ။ လုရှောင်ဖုန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးတွဲစွာ ချလိုက်သည်။

ယိုးစွမ်းသည် သူ့မျက်လုံးများကို အဝတ်ဖြင့် စည်းနှောင်ထားသည်မှာ မကြာလှသေးပါ။ မျက်လုံးကိုသာ အဝတ်ဖြင့် စည်းထားခံရသဖြင့် သူ၏ အမြင်အာရုံသည် လောကကြီးနှင့် ခေတ္တခဏ